נמצא לפי דין זה ולפי דברי רב חסדא, שאם שָׁחָטָן [–את השלמים] בַּחוּץ קוֹדֶם שֶׁנִּפְתְּחוּ דַּלְתוֹת הַהֵיכָל, פָּטוּר משום שחוטי חוץ, מַאי מַעְמָא, משום שְׁמִחוּסַּר פְּתִיחָה כִּמְחוּסַּר מַעֲשֶׂה דְּמֵי – חסרון פתיחת דלתות ההיכל נחשב כחסרון בגוף הבהמה, ואף שאין הפתיחה בגוף הקרבן, מכל מקום מכיון שבו נאמר פתיחת הדלתות, זה נחשב כחסרון בגופו.

הגמרא דנה בדברי רב חסדא, שהשוחט קרבן שאינו ראוי בפנים לשם מה שהופרש, חייב משום שחוטי חוץ, הואיל והוא ראוי לשם קרבן אחר. מקשה הגמרא: וּמִי אִית לֵיהּ לְרַב חִסְדָּא ׳הוֹאִיל׳ – וכי רב חסדא סובר לחייב בשחוטי חוץ הואיל וראוי לקרבן אחר, וְהָאָמַר רַב חִסְדָּא, קרבן שהופרש לשם פֶּסַח, שֶׁשָּׁחָטוֹ בַּחוּץ בִּשְׁאָר יְמוֹת הַשָּׁנָה ולא בזמן הקרבת הפסח, אם שחטו לְשֵׁמוֹ – לשם קרבן פסח, שאינו ראוי כעת לכך בפנים, פָּטוּר, ואילו שחטו שֶׁלֹּא לְשֵׁמוֹ אלא לשם שלמים, חַיָּיב כרת משום שחוטי חוץ, מכיון שפסח בשאר ימות השנה ראוי להיות שלמים בפנים. ומדייקת הגמרא, מַעְמָא שחייב משום דְּשֶׁלֹּא לְשֵׁמוֹ – ששחט במפורש שלא לשם פסח אלא לשם שלמים, הָא סָתָמָא – אך אם שחט בסתם ולא פירש, דינו כמו ששחט לִשְׁמוֹ הוּא וּפָטוּר, וְקשה, אַמַּאי – מדוע פטור, לֵימָא – נאמר שיהיה חייב הוֹאִיל וְרָאוּי שֶׁלֹּא לִשְׁמוֹ אלא לשם שלמים בִּפְנִים, ומזה שפטר רב חסדא מוכח שאינו סובר שאומרים ׳הואיל׳. מתרצת הגמרא: הָכִי הַשְׁתָּא – וכי כך נראה בעיניך, שיש לדמות פסח לשעירי יום הכיפורים, הָתָם – בקרבן פסח בָּעֵי עֲקִירָה – כדי לשחטו בשאר ימות השנה לשלמים, צריך לעקור ממנו שם פסח, כלומר, לשחטו במפורש לשם שלמים, ואילו שחטו סתם לא עקר ממנו שם פסח, ואינו ראוי להיקרב בפנים כלל, ואין לחייבו משום שחוטי חוץ, אולם הָאי – שעירי יום הכיפורים לָא בָּעֵי עֲקִירָה – אין צריך לעקור מהם שם שעיר הנעשה בפנים, כדי להקריבם לשעיר חטאת המוסף הנעשה בחוץ, שהרי מאותו סוג קרבן הם שכבר עומדים לשם חטאת, ולפיכך אם שחט בסתמא חייב כיון שראוי לקרבן אחר.

רַבָּה בַּר שִׁימִי מַתְנֵי לְהוּ – לשתי המימרות שהובאו בשם רב חסדא, בְּרַרְבָּה – שנה אותם בשם רבה, וְקַשְׁיָא לֵיהּ דְּרַבָּה אַדְּרַבָּה – והוקשו לו דברי רבה ממימרא זו לזו כפי שהקשינו, וּמְשַׁנֵּי כְּדְשַׁנְּינָן – ויישב כפי שיישבנו, שאכן תלוי אם צריך עקירה או לא.

הגמרא מביאה שתי דעות בשם רבי יוחנן בענין השוחט פסח בחוץ: כִּי אָתָא [–כשבא] רַב דִּימִי אֲמַר רַבִּי יִרְמְיָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, פֶּסַח שֶׁשָּׁחָטוֹ בַּחוּץ בִּשְׁאָר יְמוֹת הַשָּׁנָה, בֵּין אם שחט לִשְׁמוֹ – לשם קרבן פסח וּבֵין שֶׁלֹּא לִשְׁמוֹ אלא לשם שלמים, פָּטוּר ממלקות וכרת של איסור שחוטי חוץ. אָמַר רַב דִּימִי, אֲמָרִיתָהּ לִשְׁמַעְתָּא – דנתי בסוגיא זו קַמֵּיהּ דְּרַבִּי יִרְמְיָה – בפני רב ירמיה ושאלתיו, בְּשֶׁלָּא בששחטו לִשְׁמוֹ מובן שפטור, דְּהָא לֹא חָזֵי לֵיהּ – שהרי אינו ראוי כעת להיקרב בפנים לשם פסח, אֶלָּא כששחט שֶׁלֹּא לִשְׁמוֹ אלא לשם שלמים, אַמַּאי – מדוע פטור, הָא חָזֵי – הרי הוא ראוי שֶׁלֹּא לִשְׁמוֹ בִּפְנִים, כלומר, שניתן להקריבו בפנים לשם שלמים, וְאָמַר לִי רבי ירמיה, שטעם הפטור הוא, מכיון שצריך לעקור ממנו שם פסח כדי שיוכשר לשלמים בפנים, וכששוחטו בחוץ אין העקירה מועילה, כיון שדין עקירת שם מקרבן פסח להכשירו לשם שלמים נאמר רק בשוחטו בפנים לשם שלמים, אך עֲקִירַת חוּץ לָאו שְׁמָהּ עֲקִירָה, ולפיכך נקרא אינו ראוי לבפנים ופטור.

כִּי אָתָא [–וכשבא] רַבִּין אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן להיפך, פֶּסַח שֶׁשָּׁחָטוֹ בַּחוּץ בִּשְׁאָר יְמוֹת הַשָּׁנָה, בֵּין לִשְׁמוֹ בֵּין שֶׁלֹּא לִשְׁמוֹ, חַיָּיב משום שחוטי חוץ, הואיל וראוי להקריבו שלא לשמו בפנים. מקשה הגמרא: וְכִי בשאר ימות השנה חייב אֲפִילּוּ כששחטו לִשְׁמוֹ, וְהָתַנְיָן – והלא שנינו במשנה (זבחים קיב:), קרבן שהוא מְחוּסַּר זְמַן – שעדיין לא הגיע זמן הראוי להקריבו, השוחטו בחוץ פטור, בֵּין אם הוא מחוסר זמן בְּגוּפוֹ וכגון שעדיין לא מלאו לקרבן שמונה ימים לליידתו, וּבֵין אם הוא מחוסר זמן בַּבְּעָלִים, וְאֵיזֶהוּ מְחוּסַּר זְמַן בַּבְּעָלִים, כגון הַזָּב וְהַזָּבָה וְהַיּוֹלֶדֶת וְהַמְצוֹרָע הצריכים להביא את קרבנות טהרתם אחר ספירת שבעה, או ביולדת בסוף ימי טהרתה, ובאופן שֶׁהִקְרִיבוּ את חַטָּאתָם וַאֲשָׁמָם בַּחוּץ קודם שהגיע זמן הקרבתם, פְּטוּרִין, כיון שקרבנות אלו לא היו ראויים להיקרב בפנים כלל, לא לחובתם בתורת חטאת ואשם, שהרי הבעלים מחוסר זמן ולא הגיע זמן חיובו, ואף לנדבה אינם ראויים, כיון שחטאת ואשם אינם קרבים נדבה, אמנם אילו הקריבו את עוֹלוֹתֵיהֶן וְשַׁלְמֵיהֶן בַּחוּץ, חַיָּבִין, שהרי יכולים להיקרב בפנים בתורת נדבה. וְאָמַר רַב חִלְקִיָּה בַּר טוּבִי, לֹא שָׁנוּ שהשוחט אשם בחוץ כשהוא מחוסר זמן בבעלים שפטור אֶלָּא כששחטו לִשְׁמוֹ, כיון שאינו ראוי כעת לשם אשם בפנים, אֲבָל כששחטו שֶׁלֹּא לִשְׁמוֹ כגון ששחטו לשם עולה או לשם שלמים, חַיָּיב, כיון שהיה ראוי להיקרב כך בפנים, שהרי כל קרבן [חוץ מפסח בזמנו וחטאת] שנשחט בפנים שלא לשם מה שהיה עומד הרי הוא כשר, אלא שבעליו לא יצאו בזה ידי חובתם, וצריכים להביא קרבן אחר לחובתם. ומבואר שכששוחט אשם מחוסר זמן בחוץ לִשְׁמוֹ מִיהָא – על כל פנים פָּטוּר, ולפי דברי רבין בשם רבי יוחנן יקשה, אַמַּאי פטור, נֵימָא – נאמר אף בזה שיהיה חייב הוֹאִיל וּרְאוּיִין להיקרב שֶׁלֹּא לִשְׁמוֹ בִּפְנִים. מתרצת הגמרא: הָכִי הַשְׁתָּא – וכי כך נראה בעיניך שיתכן לדמות דין אשם מחוסר זמן לדין פסח בשאר ימות השנה, הָתָם – שם לגבי אשם, בכדי לשחטו לשם עולה או שלמים בָּעֵי עֲקִירָה – צריך לעקור ממנו שם אשם, וכששחטו לשמו לא עקר כלל את שמו ואינו ראוי כעת בפנים כלל, ולפיכך פטור כששחטו בחוץ, מה שאין כן הָכָא – כאן כששחט את הַפֶּסַח בִּשְׁאָר יְמוֹת הַשָּׁנָה ממילא שְׁלָמִים נִינְהוּ, ואין צורך לעקור שם פסח ממנו כדי שיוכשר לשלמים, ולכך אף כששחטו בחוץ לשמו חייב, כיון שמשתנה מאליו לשם שלמים ונחשב ראוי להיקרב בפנים.

הגמרא מביאה שאמוראים נוספים נחלקו בדין זה: רַב אַשִׁי מַתְנֵי – למד שהשוחט פסח בשאר ימות השנה בין לשמו ובין שלא לשמו חַיָּיב, כִּדְאָמְרִינַן לעיל שכך אמר רבין בשם רבי ירמיה אמר רבי יוחנן, ואילו רַב יִרְמְיָה מְדַפְּתֵי מַתְנֵי – למד כרב דימי, שהשוחט פסח בין לשמו בין שלא לשמו פָּטוּר, מפני שקָּמְבַר פֶּסַח בִּשְׁאָר יְמוֹת הַשָּׁנָה בָּעֵי עֲקִירָה בכדי שיוכשר לשם שלמים, וַעֲקִירַת חוּץ לָאו שְׁמָהּ עֲקִירָה, ולפיכך אם שוחטו ועוקר שמו בחוץ אינו ראוי להיקרב בפנים לשם שלמים, וּפְלִינָא דְּרַב חִלְקִיָּה בַּר טוּבִי – רב ירמיה מדפתי הסובר שעקירת חוץ אינה עקירה, חולק על רב חלקיה בר טובי הסובר ששמה עקירה, וחייב משום כך את השוחט אשם מחוסר זמן בחוץ שלא לשמו.

לסיכום, מצינו שלש שיטות בדין השוחט פסח בשאר ימות השנה בתורת שלמים: א. דעת רב חסדא שצריך לעקור את שם הפסח על ידי שחיטתו לשם שלמים. ב. דעת רבין שהפסח נעשה שלמים בלי עקירה. ג. דעת רב דימי שצריך לעקור את שם הפסח, אך רק על ידי שחיטה בפנים ניתן לעוקרו, אולם על ידי שחיטה בחוץ לא ניתן לעוקרו.

הגמרא דנה בדין שחיטת שעירי יום הכיפורים בחוץ לאחר הגרלה: אָמַר מַר בברייתא (לעיל סב:), שחט את השעירים בחוץ מְשֻׁהְגְרִיל [–אחר שהגריל] עֲלֵיהֶן, חַיָּיב עַל השעיר שֶׁל שֵׁם שראוי לאהל מועד, וּפָטוּר עַל השעיר שֶׁל עֲזָאזֵל שאינו ראוי להקריבו בפנים וכדלהלן. תָּנוּ רַבָּנָן בברייתא, נאמר בתורה (ויקרא יז ג–ד) ׳אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׁוֹר אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז בַּמַּחֲנֶה אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחַט מִחוּץ לַמַּחֲנֶה, וְאֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֱבִיאוֹ לְהַקְרִיב קָרְבָּן לַה״,

שואלת הברייתא: שנלמד בקל וחומר שאם קדשים שהיה להם שעת היתר בחוץ חייבים עליהם משום שחיטת חוץ, חולין שלא היה להם שעת היתר בפנים ודאי שנחייב עליהם משום שוחט בפנים. משיבה הברייתא: תלמוד לומר 'קָרְבָּן' ללמד שדווקא על קרבן חייבים ולא על חולין. וממשיכה הברייתא לשאול: **אִי** – אולי נאמר שמתיבת 'קָרְבָּן' **שׁוֹמֵעַ אֲנִי** לרבות **אֲפִילּוּ** כששחט בחוץ **קָדְשֵׁי בָּדֶק הַבַּיִת**, דהיינו, בהמות שהוקדשו לצרכי בדק בית המקדש ואינן עומדות להקרבה על המזבח, **שֶׁהרי** אף הם **נִקְרְאוּ קָרְבָּן**, **כְּעִנְיַן שֶׁנֶּאֱמַר** לגבי השלל שבני ישראל לקחו מאת המדינים (במדבר לא ג) 'וְנִקְרַב אֶת קָרְבַּן ה' וגו' כְּלִי זְהָב אֶצְעָדָה וְצָמִיד טַבַּעַת עָגִיל וְכוּמָז', שהם ודאי אינם עומדים להקרבה על גבי המזבח, ואף על פי כן נקראו 'קרבן'. משיבה הברייתא: **תַּלְמוּד לוֹמַר** (ויקרא יז ד) 'וְאֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֱבִיאוֹ', ללמד **שֶׁכָּל הָרָאוּי לְפֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד חַיָּיב עָלָיו כששחטו בַּחוּץ, אבל כָּל שֶׁאֵינוֹ רָאוּי לְפֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֵין חַיָּיבִין עָלָיו** אם שוחטים אותו בַּחוּץ, ולפיכך פטור אם שחט קדשי בדק הבית בחוץ אף שנקראו קרבן, כיון שאינם מיועדים להיקרב בפנים ונקראים אינם ראויים לבוא, לאהל מועד. שואלת הברייתא: אם כן אולי **אוֹצִיא** מדין שחוטי חוץ רק את **אֵלּוּ** [–קדשי בדק הבית] **שֶׁאֵין רְאוּיִן לְפֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד, וְלֹא אוֹצִיא** מדין שחוטי חוץ (**פרת חטאת** ו) **שֶׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ**, והשוחטו בחוץ יהיה חייב, כיון **שֶׁהוּא רָאוּי לָבוֹא אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד** בכדי להגריל עם חבירו ולהתוודות עליו לפני שילוחו לעזאזל. משיבה הברייתא: **תַּלְמוּד לוֹמַר** (שם) 'לֹא הֱבִיאוֹ לְהַקְרִיב קָרְבָּן לַה'', ללמד שחייב רק על מי **שֶׁמְּיוּחָדִין לַה'** כמו קדשי מזבח, שכל עבודתם בעזרה, לפיכך **יָצְאוּ אֵלּוּ שֶׁאֵין מְיוּחָדִין לַשֵּׁם** כמו שעיר המשתלח, מדין שחוטי חוץ, שהרי השעיר נשלח לאחר מכן לעזאזל המדברה.

מקשה הגמרא: **וְכִי** 'לַה'' **לְהוֹצִיא הוּא** בא, **וּרְמִינְהוּ** – והלא קשה מברייתא ששנינו לגבי דין מחוסר זמן, שאסור להביא קרבן שעדיין לא עברו שבעה ימים מלידתו, שנאמר (ויקרא כב כז) 'שׁוֹר אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז כִּי יִוָּלֵד וגו' וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וָהָלְאָה יֵרָצֶה לְקָרְבַּן אִשֶּׁה לַה'', ומתיבת 'אִשֶּׁה' לומדים **אֵלּוּ אִישִׁים** – שהתורה אוסרת ליתן ממנו על אש המערכה כשלא מלאו לו שבעה ימים מהלידה, **וּמַנַּיִן שֶׁלֹּא יְקַדְּשֶׁנּוּ** כשהוא **מְחוּסַּר זְמַן** – כשהוא רק בן שבעה ימים, **תַּלְמוּד לוֹמַר** 'קָרְבָּן', ומיד כשמקדישו נקרא קרבן, לפיכך אין להקדישו עד שימלאו לו שבעה ימים. ומתיבת 'לַה'' לומדים **לְרַבּוֹת שָׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ** שאף בו אסרה התורה מחוסר זמן. ומשמע מהברייתא שתיבת 'לה'' משמעותה לרבות שעיר המשתלח, ואילו לעיל דרשנו ש'לה'' הוא מיעוט. מתרצת הגמרא: **אָמַר רָבָא, הָתָם מַעְנְיָנָא דִּיקְרָא** – שם דורשים לפי ענין הפסוק, **וְהָכָא מַעְנְיָנָא דִּיקְרָא** – וכאן דורשים לפי ענין הפסוק, **הָתָם** – לגבי שחוטי חוץ, **דִּמְתִיבוֹת 'אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד' הֲוָה רָאוּי לְרַבּוֹת** שעיר המשתלח לדין שחוטי חוץ, כיון שאף הוא ראוי לבוא לפתח אהל מועד, באה תיבת 'לַה'' **לְהוֹצִיא** ולמעט, שדווקא המיוחדין לה' חייבין עליהם משום שחוטי חוץ ולא שעיר המשתלח, שאילו באה התורה לרבותו אין צורך בתיבת 'לה'' מאחר שכבר נתרבה מ'אל פתח', **וְהָכָא** – לגבי מחוסר זמן **דִּמְתִיבַת 'אִשֶּׁה' הֲוָה רָאוּי לְהוֹצִיא** ולמעט את שעיר המשתלח שאינו בכלל האיסור של מחוסר זמן, שהרי אינו עולה לאישים למזבח, באה תיבת 'לַה'' **לְרַבּוֹת** שעיר המשתלח שאף עליו חל האיסור של מחוסר זמן.

מקשה הגמרא: **טַעֲמָא** – טעם הפסול בשעיר המשתלח כשהוא מחוסר זמן הוא רק משום **דְּרַבָּנַן** – שריבתה התורה פסוק מיוחד לפסלו, **הָא לֹא רַבָּנַן** – אך אילו לא היתה התורה מרבה, **הֲוָה אָמִינָא שֶׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ קָדוֹשׁ** אפילו **בִּמְחוּסַּר זְמַן**, וקשה, **הָא** – הרי למדנו שאין הַגּוֹרָל על השעירים קוֹבֵעַ איזה מהשעירים יהיה לשם, **אֶלָּא בְּרָאוּי לַשֵּׁם**, אך כשאחד מהם מחוסר זמן ואינו ראוי לשם, הרי אינו יודע עדיין איזה מבין שניהם יעלה לשם, ואי אפשר להביאו אפילו לעזאזל, ואם כן קשה מדוע צריך פסוק לרבות ששעיר המשתלח פסול כשהוא מחוסר זמן.

מתרצת הגמרא: **אָמַר רַב יוֹסֵף, הָא מַנִּי** – ברייתא זו שהצריכה פסוק לאסור להפריש שעיר המשתלח כשהוא מחוסר זמן, כשיטת **חָנָן הַמִּצְרִי הִיא**, הסובר שאילו מת אחד השעירים לאחר שהגרילו עליהם מביא אחר תחתיו ללא הגרלה, והיינו אומרים שאילו מת שעיר המשתלח יוכל להביא אחר מחוסר זמן להיות במקומו אפילו שאינו ראוי לשם, שהרי בכזה אופן אין צורך שיקבענו הגורל, על כן צריך ריבוי מהפסוק ללמדנו שמחוסר זמן פסול בשעיר המשתלח. **דְּתַנְיָא** בברייתא, **חָנָן הַמִּצְרִי אוֹמֵר, אֲפִילּוּ** אם **הַדָּם** של השעיר לשם כבר ישנו **בַּכּוֹס**, היינו שכבר נשחט ודמו עומד להזאה, מכל מקום אילו מת שעיר המשתלח, אין שופכים את הדם אלא **מֵבִיא** שעיר אחר מן השוק להיות **חֲבֵירוֹ**, כלומר שיהיו זוג, **וּמְזַוְּגוֹ** לוֹ לדם שעיר הפנימי את השעיר שהביא מהשוק, והדם כשר וחבירו משתלח. דוחה הגמרא: **אַמַּאי דְּשָׁמְעַתְּ לֵיהּ** – אמור ששמעת **לְחָנָן הַמִּצְרִי** רק את הדין **דְּלֵית לֵיהּ** – שלא סובר חנן המצרי **דְּחוּיְּין**, דהיינו שאין הדם שבכוס נדחה ונפסל בגלל שחבירו המשתלח מת, ואין צריך לשופכו, אולם **דְּלֵית לֵיהּ** – שחנן המצרי אינו סובר דין **הַגְרָלָה** באופן שמת שעיר המשתלח, **מִי שָׁמְעַתְּ לֵיהּ** – האם שמעת, הלא הוא לא הזכיר בדבריו שלא צריך הגרלה, **וְדִילְמָא מַיְיתֵי** – שמא צריך להביא שנים **וּמַגְרִיל** עליהם, וזה שיעלה לשם ירעה עד שיסתאב וזה שיעלה לעזאזל יזווגו לדם הפנימי. ואם כן לא יתכן לבאר שלשיטת חנן המצרי צריך ריבוי לאסור להפריש מחוסר זמן לשעיר המשתלח, שהרי כיון שצריך הגרלה, אין הגורל קובע אלא בראוי לשם.

הגמרא מתרצת תירוץ אחר: **אֶלָּא אָמַר רַב יוֹסֵף, הָא מַנִּי** – ברייתא שהצריכה פסוק לאסור להפריש שעיר המשתלח כשהוא מחוסר זמן, כשיטת **רַבִּי שִׁמְעוֹן הִיא, דְּתַנְיָא** בברייתא, **מֵת אֶחָד מֵהֶן** – מהשעירים, **מֵבִיא חֲבֵירוֹ שֶׁלֹּא בַּהַגְרָלָה, דִּבְרֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן**. ומבואר שרבי שמעון סובר שאילו מת אחד מהם אין צריך הגרלה, ועל כן הוצרכה הברייתא ללמוד ריבוי מיוחד לאסור מחוסר זמן בשעיר המשתלח, שהרי לולא הריבוי היינו אומרים שבאופן שלא צריך הגרלה כגון שמת אחד מהם, רשאי להביא אף מחוסר זמן, שהרי אין צורך שיהיה ראוי בגורל לשם.

הגמרא מתרצת תירוץ נוסף: **רָבִינָא אָמַר**, הריבוי לאסור מחוסר זמן בשעיר המשתלח נצרך למקרה **כְּגוֹן שֶׁאחר** שהגריל עליהם **הוּמַם** – נפל מום בשעיר המשתלח ונפסל, **וְחִילְּלוּ** את השעיר המשתלח **עַל** שעיר **אַחֵר** שיעמוד במקומו, ואז אין צריך הגרלה, כיון שהשני בא מכח הראשון שעלה בגורל, ועל כן צריך לרבות במיוחד לפסלו כשהוא מחוסר זמן.

מבררת הגמרא: **וּמָנָא תֵּימְרָא** – מנין לך לומר **דְּפָסִיל בֵּיהּ מוּמָא** – שמום פוסל בשעיר המשתלח אף לאחר הגרלה. משיבה הגמרא: **דְּתַנְיָא** בברייתא, נאמר בתורה לגבי בעלי מומין (ויקרא כב כב) 'וְאִשֶּׁה לֹא תִתְּנוּ מֵהֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ לַה'', ודורשת הברייתא את תיבת 'אִשֶּׁה', **אֵלּוּ הַחֲלָבִים** – הקטרת האימורין שאסור בבעל מום, **אִין לִי** מריבוי הכתוב **אֶלָּא** שאסור להקטיר את **כּוּלָּן**, אך שאסור להקטיר אפילו את **מִקְצָתָן** [–כזית] של האימורין **מַנַּיִן** לנו, **תַּלְמוּד לוֹמַר 'מֵהֶם'**, שמשמעותו מקצת וחלק מהם. ממשיבה הברייתא ודורשת: **'מִזֹּבַח' זוֹ יְרִיקַת דָּמִים**, שאסור לזרוק דם בעלי מומין על המזבח, **'לַה'' לְרַבּוֹת שָׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ** שאף בו מום פוסל, אפילו אם נעשה בו המום לאחר ההגרלה.

מבארת הגמרא מדוע צריך בשעיר המשתלח גם ריבוי למחוסר זמן וגם ריבוי לבעל מום: **וְאִיצְטְרִיךְ לְמֵימְרָא** – והוצרכה התורה לכתוב ריבוי **שֶׁבַּעַל מוּם** פסול בשעיר המשתלח, **וְכֵן אִיצְטְרִיךְ לְמֵימְרָא מְחוּסַּר זְמַן** שאסור בשעיר המשתלח, משום **דְּאִי כָּתַב רַחֲמָנָא** – שאילו כתבה התורה רק איסור **מְחוּסַּר זְמַן**, היינו אומרים שדווקא בזה פסול, **מִשּׁוּם דְּלָא מְטֵי זְמָנֵיהּ** – שעדיין לא הגיע הזמן שיוכשר לקרבן, **אֲבָל בַּעַל מוּם דְּמָטֵי זְמָנֵיהּ** – שכבר הגיע זמן הכשרו, **אֵימָא** – נאמר **שֶׁלֹּא** פוסל בו המום. **וְאִי כָּתַב רַחֲמָנָא** – ואילו היתה התורה כותבת רק פסול **בַּעַל מוּם**, היינו אומרים שדווקא מום פוסל בו **מִשּׁוּם דְּמָאִים** – שהוא מאוס ואינו ראוי להביאו בקרבן, **אֲבָל מְחוּסַּר זְמַן דְּלָא מָאִים**, מפני שאין זה פגם בגוף השעיר, **אֵימָא** – נאמר **שֶׁלֹּא** יפסל אלא יהיה כשר לשעיר המשתלח, **צְרִיכָא** – לפיכך צריכים ריבוי מיוחד גם בבעל מום וגם במחוסר זמן, ללמדנו ששעיר המשתלח דינו כשאר קדשים לדינים אלו.